

ÖFVERSLÄTA, v. a. 1. (fig. fam.) Bemantla, söka att ursäktas.

ÖFVERSMETA, v. a. 1. Bestryka med något smetigt ämne. *Ö. med ler.* — Äfv. *Smeta öfver.* — Öfversmetande, n. 4. o. Öfversmetning, f. 2.

ÖFVERSMIDE, n. 4. 1) Hvad en smed smider utöfver det han är skyldig att lemna. — 2) Hvad en bruksägare låter smida utöfver det skeppundtal, hvarför han betalar hammarskatt.

ÖFVERSMÄLTA, v. a. 2. I och genom smältning öfvertäcka med ett ämne. *Ö. något med vax.* — Äfv. *Smälta öfver.*

ÖFVERSNÖAD, a. 2. Öfverhöljad med fallen snö. *Blifva ö.*

ÖFVERSOCKRA, v. a. 1. Öfverströ med socker. ÖFVERSPEL, n. 5. (i kortspel) Spel, som fås utöfver dem, hvilka behövas, för att vinna.

ÖFVERSPELA, v. a. 1. o. 2. För öfning flera gånger genomspela. — Äfv. *Spela öfver.*

ÖFVERSPINNA, v. a. 5. (höjes som *Spinna*) Genom spinning öfverdraga något med ett föremål. *Ö. strängar med lan eller tråd.* — Äfv. *Spinna öfver.* — *Ö-spunnen*, part. pass. — *Öfverspinnande*, n. 4. o. *Öfverspinnning*, f. 2.

ÖFVERSPOLA, v. a. 1. (sjöt.) Öfverskölja. — Äfv. *Spola öfver.* — *Öfverspolande*, n. 4. o. *Öfverspolning*, f. 2.

ÖFVERSPRUTA, v. a. 1. Genom sprutning öfvergjuta med något. *Han blef alldeles ö-d med vatten.*

ÖFVERSPÄNNA, v. a. 2. 1) Spänna från ett ställe öfver till ett annat. *Linan ö-spändes ifrån ett tak till ett annat.* — 2) Spänna för hårdt, till öfverdrift. — 3) (fig.) Öfverdrifva, för högt uppdrifva. Mest i part. pass. *Öfverspänd*, brukadt som adjektiv, t. ex.: *Ö. inbillningskraft.* Säges äfven om den, som lemnar inbillningskraften för mycket inrymme, är böjd för svärmeri, romangriller, o. d. *Han är mycket ö.*

ÖFVERSPÄNNING, f. 2. 1) Handlingen, hvarigenom något öfverspännes. — 2) Öfverspändt tillstånd. — 3) (fig.) Öfverspända tänkesätt; öfverspändt sinnestillstånd.

ÖFVERS, ö'v'rs, adv. (fam.) *Till ö*, öfver, återstående; äfv. mer än som behöfves. *Det är ingenting till ö.*

ÖFVERST, ö'v'rst, adj. superl. af *Öfver*. 1) Som till läget är högst. *Ö-a våningen.* — 2) Som till ordning, rang, företräde är högst. *Ö-a klassen i en skola.* Förbindes i denna mening med åtskilliga embetstitlar, såsom: *Öfverste-kammarjunkare, -marskalk*, m. fl.

ÖFVERST, ö'v'rst, adv. Högst till läge eller till ordning, rang, företräde. *Ö. på berget, på trappan. Sitta ö. vid bordet. Ö. full*, full ända till brädden, rågad.

ÖFVERSTALLMÄSTARE, m. 5. Den, som har högsta insecendet öfver ett större stall; chef för en stallstat.

ÖFVERSTE, m. 2. pl. *öfverstar*. Chef för ett regemente.

ÖFVERSTELÖJTNANT ell. ÖFVERSTLÖJTNANT, --löjtnannt, m. 5. Högste officern vid ett regemente, näst öfversten,

ÖFVERSTEN, ö'v'rstén, m. 2. Den öfre af de tyenne stenarna i en qvarn, äfv. kallad Löpare.

ÖFVERSTEPREST, m. 5. Öfverhufvud för presterskapet i ett land, t. ex. i den judiska staten.

ÖFVERSTIGA, v. a. 5. (höjes som *Stiga*) 1) Stiga öfver, gå öfver. *Ö. en mur, en tröskel.* —

2) (fig.) a) Svämma öfver. *Vattnet ö-ger sina bräddar.* — b) Gå utöfver, öfverskrida, öfverskjuta. *Kostnaden ö-ger 100 r:dr. Betala det som ö-ger.* — Äfv. (för alla bem.) *Stiga öfver.* — *Ö-nde*, part. akt. o. adj. *Det ö.*, öfverskottet. — *Öfverstigande*, n. 4. o. *Öfverstigning*, f. 2.

ÖFVERSTIGELIG, a. 2. Som kan öfverstigas.

ÖFVERSTINNA, f. 1. En öfverstes fru, eller enka efter en öfverste.

ÖFVERSTJELPA, v. a. 2. Stjelpa något öfver ett annat. — *Ö-stjelpt*, part. pass. Som blifvit öfverstjelpt. *Han låg under den ö-a vagnen.* Betyder äfven: Genom öfverstjelpning, fall, ras o. s. v. betäckt med något, t. ex.: *Ö. af vagnen.* — *Öfverstjelpande*, n. 4. o. *Öfverstjelpning*, f. 2.

ÖFVERSTRYKA, v. a. 5. (höjes som *Stryka*) 1) Med ett föremål stryka öfver något. Har till objekt både det, hvarmed strykningen sker, och sjelfva föremålet, som bestrykes. *Ö. en möbel med fernissa. Ö. något med beck, tjära, olja. Ö. tjära, olja.* — 2) (särskilt) Med bleck stryka öfver, för att ogilla, kassera, annullera. *Ö. en revers. Ö. ett par ställen i en skrift.* — Äfv. (för begge bem.) *Stryka öfver.* — *Öfverstrykande*, n. 4. o. *Öfverstrykning*, f. 2.

ÖFVERSTRÅLA, v. a. 1. Stråla starkare än något annat. *Solens glans ö-r all annan.* Brukas äfven bildligt, t. ex.: *Hans ära ö-r alla de andras.*

ÖFVERSTYCKE, n. 4. Öfre stycke af ett föremål.

ÖFVERSTYRA, v. a. 2. Öfversända, öfverskicka. — *Öfverstyrande*, n. 4. o. *Öfverstyrning*, f. 2.

ÖFVERSTYRELSE, f. 5. Högsta styrelse.

ÖFVERSTYRESMAN, m. 5. pl. — *män*. Den, som har högsta styrelsen öfver något.

ÖFVERSTYRMAN, m. 5. pl. — *män*. Högste styrman på ett skepp.

ÖFVERSTÅ, v. a. 2. (höjes som *Stå*) Genomgå, utstå, utbärda. *Han har ö-tt många svårigheter.* Brukas mest i part. pass. *Öfverstånden*, t. ex.: *Efter många ö-dna faror, motgångar, pröfningar. En ö. examen.*

ÖFVERSTÅTHÅLLARE, öv'rstå'thå'llare ell. ö'v'rstå'thå'llare, m. 5. Högste ståthållare. *Ö-n i Stockholm*, hög embetsman, som har högsta styrelsen i denna stad. — *Ss. Ö-embete.*

ÖFVERSTÄLLE, n. 4. Den del af stället i en masugn, som ligger emellan forman och ställbandet.

ÖFVERSTÄNKAN, v. a. 2. Öfverallt bestänka, stänka full. — Äfv. *Stänka öfver.* — *Öfverstänkan*, n. 4. o. *Öfverstänkning*, f. 2.

ÖFVERSTÖKA, v. a. 1. (fam.) Få slut på något stök; undångöra. *När jag fått detta ö-dt.*

ÖFVERSTÖPA, v. a. 2. Se *Öfvergjuta*, bem. 2. — Äfv. *Stöpa öfver.* — *Öfverstöpning*, f. 2.

ÖFVERSUDDA, v. a. 1. Stryka öfver med sudd, eller på ett sätt, hvarigenom något suddas. — Äfv. *Sudda öfver.*

ÖFVERSVALLA, v. a. 1. Svalla öfver. — *V. a.* Ymnigt svalla. Brukas äfv. bildligt om något, som blifvit försatt i högsta verksamhet. *Hennes känslor ö-de.* — Äfv. *Svalla öfver.* — *Ö-nde*, part. pres. (Fig.) *Ö. känslor.*

ÖFVERSVINNANDE, a. 1. eller ÖFVERSVINNELIG, a. 2. (t. *überschwänglich*) Öfverflödande, riklig.